

Jeg vil ikke have min frihed

David Wilkerson March 15, 1984

Guds veje kan synes paradoksale for os. Han siger, for at leve må du dø. For at få liv, må du miste det. For at blive stærk, må du blive svag.

Et af de største paradokser er: for at blive virkelig fri, må du blive bundet. For at opnå den største frihed i Gud, må du opgive alle rettigheder og blive en Jesu træl for livet. Der er en herlig kærligheds-tjeneste, som fører til den højeste form for frihed. Det er en frivillig overgivelse, som kommer af kærlighed og hengivenhed, som får os til at vægte tjeneste endog højere end det at være barn af Gud.

I en tid hvor Guds folk er så optaget af at kræve sine rettigheder, så fokuseret på Herrens velsignelser, fordele for os og løfter til os – vil det gøre os godt, at tillade Helligånden at åbne vores øjne for et gudsforhold, som er hinsides noget, vi for har opdaget. Jeg vil vise dig, at det er i perfekt guddommelig orden, at modtage alle de gode ting af Guds hånd – og at intet Guds barn skal få dårlig samvittighed over de velsignelser og fordele, som Gud giver ham.

Formålet med dette budskab er, at udvide din åndelige tankegang til at forstå, at der er noget, som er bedre end velsignelser og velstand. Noget som er langt mere tilfredsstillende end helbredelse af kroppen og alle andre mangfoldige fordele, som han dagligt giver os. Noget som er bedre end frihed.

At være tjener er det højeste kald man kan få af Jesus Kristus!

En træl er en, som har indgået en aftale om tjeneste med sin Herre. Det er smukt beskrevet i 2. Mosebog 21, 2-6.

“Når du køber en hebraisk træl, skal han være træl i seks år, men i det syvende år skal han frigives uden vederlag. Var han ugift, da han blev træl, skal kun han frigives; var han gift, skal hans kone frigives sammen med ham. Hvis hans herre har givet ham en kone, og hun har født ham sønner eller døtre, skal konen og børnene tilhøre hendes herre, og kun trællen skal frigives.

Men hvis trællen siger: »Jeg holder af min herre og af min kone og mine børn, jeg vil ikke frigives,« skal hans herre føre ham frem for Gud og stille ham op ad døren eller dørstolpen; dér skal han bore hul i hans øreflip med en syl, og han skal være hans træl på livstid.

Det er mere end et billede på Guds omsorg for slaver og tjenere. Det skildrer klart det, at være træl for Herren Jesus Kristus.

Her er herren et billede på Kristus, og vi er de tjenere, hvis frihed er blevet købt. Korset er Guds syvende år (sabbat), det år hvor alle fanger, slaver, trælle og tjenere bliver frigivet. Vi blev solgt under loven, og blev sat fri ved nåden.

“Han frigives uden vederlag.” (vers 2). En hebræer kunne sælges som slave af to årsager: fattigdom eller kriminalitet. Hvis en tyv blev taget i at stjæle, skulle han godtgøre alt hvad han havde stjålet. Kunne han ikke betale, skulle han arbejde for offeret i seks år for at betale af på sin gæld. ” Han skal yde fuld erstatning; hvis han ikke ejer noget, skal han sælges som betaling for det, han har stjålet. Men hvis det, han har stjålet, findes i live hos ham, hvad enten det er en okse eller et æsel eller et får, skal han erstatte det med to for én.” (2. Mos. 22, 2 a og b).

Det var oftest fattigdom som første til trældom. Både for hebræerne og egypterne. I de sidste år af hungersnøden, solgte hver egypter solgte sin jord for korn. Sådan kom landet til at tilhøre Faraos, og folket gjorde han til trælle i hele Egypten fra den ene ende til den anden. Josef sagde til folket: »I dag har jeg købt jer og jeres jord til Faraos. Her har I såsæd, så I kan tilså jorden. De sagde: »Det er takket være dig, at vi lever! Måtte vi finde nåde for dine øjne, herre. Vi vil være Faraos trælle.» ”1. Mos. 47, 23-25).

Pris ske Gud! Vi, som en gang var syndens trælle, under lovens, syndens og dødens slaveri, er nu blevet frikøbt ved Lammets blod. Den, som Sønnen sætter fri, er virkelig fri. Vi er fri til at gå uden vederlag, hvilket betyder, at der ikke er nogen betingelser tilknyttet. Vi er frie til at gå fremad uden frygt, og gøre hvad vi finder bedst – forhåbentlig i samråd med vores Herre.

Herren skulle frigive trællen uden fortrydelse. ” Vær ikke ærgerlig over at skulle frigive ham, for han har tjent dig i seks år og gjort, hvad du ellers skulle have betalt en daglejer for, og Herren din Gud har velsignet dig i alt, hvad du gør.” (5. Mos, 18).

Den frigivne tjener, skulle ikke gå tomhændet derfra. ”Og når du frigiver ham, må du ikke sende ham tomhændet bort.” (5. Mos. 15, 13). Han skulle tage alt det med sig, han kunne bære fra foldene, kornkammeret og vinpressen. Således havde han nok til at kunne begynde et nyt liv.

Den tjener, som ønskede at begynde et nyt liv i frihed, skulle ikke bebrejdes det.

Det er meget vigtigt, at huske på, at han havde al ret til at gå. Han var trofast og arbejdede for to. At tage imod sin frihed kunne anbefales. Han kunne leve helt lovligt, og modtage alle de goder, han kunne, som kunne give ham et liv i frihed. Han gjorde intet forkert. Han skulle ikke føle sig skyldig. Han kunne gå glad og tilfreds. Han stod ikke længere til ansvar for nogen, han kunne leve sit foretrukne liv. Han kunne gøre hvad han ville, når han ville.

Det er sådan de fleste Guds folk lever i dag. Jeg plejede at fordømme de Guds tjenere, som ”gik i frihed,” og proklamerede deres ret til velstand og velsignelser. Jeg ser nu hvordan nogle tjenere gladeligt samler Herrens velsignelser til huse. Det står alt sammen i Skriften – velsignelserne, løfterne, de daglige goder, og fremgang for dem som lovligt søger det. Kristne behøver ikke føle sig tynget af de goder, som de modtager fra Herren.

Min kristne ven, sandheden er, at du er fri i Kristus. Du er fri til at komme og gå som du vil inden for rammerne af kristen moral. Du skal ikke fordømme dig selv når Herren sender dig ud med alle de velsignelser, du kan tage med dig. Måske er det sådan, at jo mere han giver dig, des mere vidner det om hans taknemmelighed for din trofasthed i fortiden. Du har ret til at nyde alle store og værdifulde løfter. Du har fået vide, at du kan bede om meget, så din kurv kan fyldes op.

Det kræves ikke af den frigivne tjener, at han tager til en missionsmark langt væk. Du er ikke forpligtet til at ofre dig eller lide, hvis du ikke ønsker det. Og Herren vil ikke fordømme, at du bruger din frihed og ressourcer til at nyde din fremtid. Husk, at herren ikke skulle være ærgerlig over, at du bruger din frihed til at sørge for dig selv.

Jeg tror, det er prisværdigt, at Gud har så mange, som er ”gået ud i frihed,” og som ”bærer frugt med deres egen vin og figentræ,” og hvis vigtigste sag er, at ”gøre ret og vandre i retfærdighed” for Herren.

Menigheden er fyldt med tjenere, som er tilfredse med at nyde velsignelserne, modtage svar på bøn, elske Herren, og gøre det bedste, de kan, for ham. De lever ikke i synd. De er gode og trofaste. Og de er ikke under fordømmelse, men vil en dag stå foran Kristus, som siger “Vel gjort, min gode og trofaste tjener.”

For de fleste er det nok. Hvad mere kunne et Guds barn ønske sig, end glæde, succes, helse, himmelen og evigt liv til slut? Hvilken større frihed kan en frigivet sjæl nyde, end at modtage alt Herrens kærlighed med glæde? Har han ikke opmuntret os til at tage imod alle Herrens løfter i tro?

Alt dette er sandt, men alligevel er der en endnu bedre vej. Denne vej er ikke krævet af herren. Han beder os ikke en gang om at tage denne vej. Han står ved siden af og lader os tage vores egen beslutning om vi ønsker at "gå vores egen vej i frihed." Han vil ikke bruge det imod os. Han vil sende os af sted med velsignelser og god vilje.

Der er tjenere, som ikke ønsker at gå i frihed. De vælger trældom som sin vej til noget, der er større end frihed.

"Men hvis han holder af dig og din familie, fordi han har haft det godt hos dig, og han siger til dig: »Jeg vil ikke forlade dig" (v. 16). Denne tjener befinder sig ikke i et dilemma eller valg. Han tvivlede ikke på sin beslutning. Hans herre var hele hans verden; han var bundet til ham af kærlighed. Han kunne umuligt forlade sin herre eller hans hus.

Ligesom Paulus anså han alt andet for 'skarn', så han kunne vinde herren. Han var den slags, som var villig til at blive anklaget, hvis andre derved kunne komme til at kende hans herres kærlighed. Herrens kærlighed var omdrejningspunktet i hans liv.

Denne tjener vægtede et nært forhold til sin herre højere end jordisk velsignelse. Hvem interesserer sig for dyreflokke, korn eller vin og olie – når du kan have et evigt fællesskab med herren? Hans hjerte strømmede over af hengivenhed for ham – det var som at være hjemme, at være der hvor han er. For ham var det såre enkelt: "Jeg elsker min herre.... Jeg ønsker ikke min frihed."

Ser du denne tjener for dig, mens han står der, og ser de frigivne tjenere modtage alle gaverne fra deres herre, og gå ud i frihed? Hans hjerte fryder sig, og er alligevel sørgmodigt. Han tænker ved sig selv, "Ved de ikke, at det bedste liv er, at tjene herren i total overgivelse? Hvordan kan de stilles tilfreds med at leve deres eget liv; bare modtage hans gaver, og være tilfreds med et liv på et lavere plan; at have mindre fællesskab med herren?" Ved de ikke, "De mætter sig ved overfloden i dit hus, du lader dem drikke af din herlige bæk; for hos dig er livets kilde, i dit lys ser vi lyset. (Salme 36, 8-9).

Det, denne tjener siger til os, er ganske enkelt, at Kristus er nok! Han siger, at der ikke er noget i denne verden, som kan måle sig med, at være i hans nærhed. Al rigdom og fremgang på jord er intet i sammenligning med bare en enkelt dag sammen med ham. Den glæde, der findes hos ham, overstiger langt den glæde, som vi ellers kender til. At kende ham, at være sammen med ham, at have plads hos ham i det himmelske, er bedre end selve livet. At tjene ham, at blive ledt af ham, at komme og gå som han befaler – det er liv på et højere plan.

Minder du mig om, at jeg er et Guds barn og ikke en tjener? Så vil jeg venligt minde dig om, at Jesus var en Søn, som "som havde Guds skikkelse, tog en tjeners skikkelse på og blev mennesker lig." (Fil. 2, 5-7). Han kunne være kommet som en Mægtig Prins, og have nedtrampet hver en fjende – men Kristus valgte, at komme som en tjener, som var helt overgivet til at udføre det Faderen ønskede af ham.

Paulus sagde, "Skønt fri og uafhængig af alle har jeg gjort mig selv til alles tjener..." (1. Kor. 9, 19). Vi læser også, at "Peter var en tjener, Judas var en Guds tjener, Jakob var Kristi tjener." Alle var de sønner, som havde taget tjenerskabet på sig.

Som tjener for sin Himmelske Far, gjorde Jesus intet, sagde intet uden ledelse ovenfra. Han sagde, "Min mad er at gøre hans vilje, som har sendt mig, og fuldføre hans værk." (Johs. 4, 34). Han sagde, "jeg (gør) intet af mig selv; men som Faderen har lært mig, sådan taler jeg... for jeg gør altid det, der er godt i hans øjne." (Johs. 8, 28-29).

Denne dedikerede tjener troede, han havde en opgave i livet, og det var at tjene sin herre. Han gjorde det ikke for arvens skyld, selvom der står skrevet, "En klog træl kan blive herre over en søn, der bringer

skam, og få del i arven sammen med hans brødre." (Ordspr.17, 2). Fra morgen til aften, hver vågen time blev givet til villigt at tjene sin herre. Kærlighed gjorde det nemt at adlyde. Han var ikke motiveret af skyld eller pligtfølelse – han var alene motiveret af kærlighed. Ikke underligt at Jesus kunne sige, "Hvis I elsker mig, vil I adlyde mig."

Min ven, det er ikke fordi denne tjener ikke sætter pris på de fordele, herren giver ham; han foragter heller ikke sine rettigheder. Det er simpelthen fordi, han er så hengiven overfor sin herre, at han er tilfreds, og ikke ønsker mere. Gennem det samfund han har med sin herre, får han al den rigdom og fylde, som tilfredsstillende hans dybeste behov. Det er fællesskabet med herren, der giver hans liv mening. Han kan sige, "Min herre er alt for mig. Hans hjem er mit hjem. Min sikkerhed og tryghed, min families sikkerhed og tryghed er i hænderne på en, jeg elsker og stoler på. Jeg overgiver mig helt til ham."

Den tjener, som ikke valgte sin frihed, gav sig selv som et levende offer til sin Herre.

Han stod op ad dørstolpen foran vidner, og fik hul i sit øre, som et offentligt bevis på sin tjeneste. "(Da)skal hans herre føre ham frem for Gud og stille ham op ad døren eller dørstolpen; dér skal han bære hul i hans øreflip med en syl, og han skal være hans træl på livstid." (2. Mos. 21, 6).

Ordene, At "føre ham frem for Gud," ser jeg som, at Helligånden besegler vores løfte til Herren Jesus.

Hvilket smukt billede på kærlighed. Mange er gået ud i friheden, og er ikke længere deres herres tjenere på fuld tid. Men her er der en, som stiller sig op ad dørstolpen, og som ikke klynker, når herren piercer hans øre. Hans skinnende øjne er fæstnet på sin herre; han hjerte er ydmygt over, at hans herre vil have ham som livslang tjener. Det var ikke et let offer – det var et livslangt løfte.

Hvad kunne have været herrens reaktion? Hvilken kærlighed er det, som gør at en tjener er villig til at give sit liv for en, han elsker? Han kunne sige som Kristus, "Der er ingen som tvinger mig. Jeg ofrer mig frivilligt." Hvad hvis denne tjener var en af hans egne sønner? Hvilken kærlighed denne herre må have følt ved sådan en overgivelse?

David, salmisten, sagde, "Mit øre har du gennemboret." Med andre ord, "Der er et hul i mit øre, som er et mærke for Herren, for livet og evigheden."

Har du ladet Helligånden gennembore dit øre? Ønsker du et hul i øret?

Det er intet mystisk ved den måde at leve på. Det er noget, som fungerer i praksis i vores hverdagsliv. Det begynder med et løfte om at give Herren vores tid! Det er det, som kendetegner en tjener. Han lovede sig selv, at give al sin tid til at tjene sin herre.

Hermed menes ikke, at vil skal kvitte jobbet og karrieren, og gå ind i fuldtidstjeneste. Alt for mange i vor tid, har været uden for Guds vilje, når de har droppet ansvaret for deres familier, kvittet alt og "gået ud i tro." De fleste er gået ud i hovmodighed. Det er større at blive hvor du er, og give Gud mere kvalitetstid. Det handler om, at sætte Kristus i centrum, så familien, jobbet, og alt andet former sig omkring ham. Kristus bliver vores tankers fokus. Det betyder, at finde tiden til at være i hans nærhed, høre hans stemme og adlyde hans befalinger.

Denne livstidstjener giver mere end han tager. Som Paulus kan han sige, "For jeg havde besluttet, at jeg hos jer ikke ville vide af andet end Jesus Kristus, og det som korsfæstet." Denne tjener er ikke i tjeneste for at få en belønning eller få personlige fordele. Hans løn er den hæder og ære, som han skænker sin Herre.

Der er ingen grund til at lede efter nogen dybere mening med hullet i øret, eller selve ceremonien. Alt vi behøver er, at se det som et mærke på en sand tjener, som er overgivet til livslang tjeneste på en særlig måde. Du kan ikke tage fejl af ham – han bærer sin Herres mærke på sin krop.

Hvad markerer en livslang tjener i vor tid? Skriften viser det tydeligt. Man kan ikke tage fejl. Det er den brudte ånds mærke, en angerfuld ånd, som sukker og græder over de vederstyggeligheder, som Herren udsættes for. Det viser sig i de røde øjne, som kommer af at sørge over, at Herrens ære bliver trampet på i helligdommen. Vores Herre borer ikke hullet i øret med en syl, men bryder hjertet med sin hammer. "Nu råbte Herren til manden, der var iført en linnedragt og havde sin skrivebælte ved hoften; Herren sagde til ham: »Gå igennem byen, igennem Jerusalem,

og sæt et kryds i panden på dem, der sukker og stønner over alle de afskyelige handlinger, der begås dér.” (Ez. 9, 3-4).

Noget andet, som markerer den slags tjener, er en omskæring, som ikke er gjort med hænderne. Her er tale om en udskillelse fra verden og til Kristus. Det betyder, at alle egne planer og drømme nedprioriteres, og at alle byrder og opgaver, som ligger Herren på hjerte, bliver vores første prioritet.

Har du set sådan en tjener – som er mærket ved at leve et udskilt liv, ved at være fuldt og helt overgivet til Kristi ære, som græder og sukker over kulden, døden og den manglede interesse fra de, som en gang var hans tjenere? Du kan være helt sikker på, at denne tjener har fundet noget i Gud, som er mere værd end frihed – han har fået en overnaturlig glæde og fred i Helligånden.

Længes du efter at blive sådan en Herrens tjener? Siger dit hjerte dig, at der er noget herligt og befriende at finde, ved at komme nærmere Kristus. Ønsker du, at tilbringe mere tid i hans nærhed og tjeneste? Sukker og sørger du over den lunkenhed og overfladiskhed du ser hos de kristne omkring dig? Er du træt af en løs moral og en voksende apati blandt Guds folk?

Tør du tage et skridt og sige, “Lad mig være fuldt overgivet til Herren! Lad mig ikke fordømme andre frihed, men lad mig være Herrens livstidstjener! Lad mig være så fyldt af ham, lad mig afspejle det, han er. Når alt i denne verden smuldrer, må folk så se en, som står urystelig på grund af sit nære forhold til ham.”

Jeg er lige begyndt at opdage herligheden i sådan et liv. Jeg er overbevist om, at den største glæde et menneskes sjæl kan finde, er en total overgivelse til Kristi herredømme. Vi behøver ikke spekulere på, hvordan denne overgivelse fungerer i praksis i os. Det er hans opgave, at fortælle os, hvad vi skal gøre, og hvornår vi skal gøre det. Vores del er at elske ham, overgive vores legemer til ham som et levende offer nu og i al evighed. Han vil svare på den kærlighed. Han vil give os af sig selv – han vil lede os, selv i døden.

Jeg ser en rest, som rejser sig, bestående af overgivne tjenere, som deler en voksende hengivenhed for Herren Jesus Kristus. De er ikke mystiske. De er ikke fanatikere. De er Ganske enkelt så optagede af at elske og tjene Herren, at det verden har at tilbyde, mister sin tiltrækning. De tager ikke imod ”friheden”, fordi de har smagt den herlighed, som kun kendes af dem, som befinder sig i Herrens favn.

De nægter at modtage deres frihed, fordi de har opdaget noget, som er mere end frihed – og det er en opstigning til det himmelske Zion. De har hørt deres Herre sige,

”Kald mine trofaste sammen hos mig, dem der har sluttet pagt med mig ved slagtoffer. Og himlen forkynder hans retfærdighed...” (Salme 50, 5-6). Hvor sandt! Herren vil åbenbare sin herlighed for alle, som har samlet sig hos ham, for at blive hans tjenere for livstid.

Bedst af alt, det er i Herrens hus, i hans nærhed, at tjeneren opdager skønhed, vejledning og et klippefast fundament.

Kun ét ønsker jeg fra Herren, kun det længes jeg efter: At bo i Herrens hus, så længe jeg lever, så jeg kan fryde mig over Herrens herlighed og søge svar fra ham i hans tempel. Han gemmer mig i sin hytte på ulykkens dag, han skjuler mig i sit telt og løfter mig op på klippen.” (Salme 27, 4-5).

”Hvem har jeg ellers i himlen? Hos dig ønsker jeg intet på jorden. Om end min krop og mit hjerte forgår, så er Gud for evigt mit hjertes klippe og min lod.” (Salme 73, 25-26).

”De er plantet i Herrens tempel, de skyder op i vor Guds forgårde. Selv i deres høje alder bærer de frugt, de er friske og grønne.” (Salme 92, 14-15).

”Lykkelig den, der overholder hans formaninger og søger ham af hele sit hjerte. Gør vel imod din tjener, så jeg må leve, da vil jeg følge dine ord. Luk mine øjne op, så jeg kan iagttage underne i din lov.” (Salme 119, 2 og 17-18).

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/4874/>